

Skutky apoštolské 10, 34-43: Petr se ujal slova: „Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé. To je ta zvěst, kterou Bůh poslal synům izraelským, když vyhlásil pokoj v Ježíši Kristu. On je Pánem všech. Dobře víte, co se dalo po celém Judsku: Začalo to v Galileji po křtu, který kázal Jan. Bůh obdařil Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblů, neboť Bůh byl s ním. A my jsme svědky všeho, co činil v zemi judské i v Jeruzalémě. Ale oni ho pověsili na kříž a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu zjevit se – nikoli všemu lidu, nýbrž jen svědkům, které k tomu napřed vyvolil, totiž nám; my jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. A uložil nám, abychom kázali lidu a dosvědčovali, že je to on, koho Bůh ustanovil za soudce živých i mrtvých. Jemu všichni proroci vydávají svědectví, že pro jeho jméno budou odpuštěny hříchy každému, kdo v něho věří.“

1 List Korintským 15, 19-26: Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí! Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání: jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života. Každý v daném pořadí: první vstal Kristus, potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho. Tu nastane konec, až Kristus zruší vládu všech mocností a sil a odevzdá království Bohu a Otci. Musí totiž kralovat, „dokud Bůh nepodmaní všechny nepřátele pod jeho nohy“. Jako poslední nepřítel bude přemožena smrt.

Jan 20, 1-18: První den po sobotě, když ještě byla tma, šla Marie Magdalská k hrobu a spatřila, že kámen je od hrobu odvalen. Běžela k Šimonu Petrovi a k tomu učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník vstali a šli k hrobu. Oba dva běželi, ale ten druhý učedník předběhl Petra a byl u hrobu první. Sehnul se a viděl tam ležet lněná plátna, ale dovnitř nevešel. Po něm přišel Šimon Petr a vešel do hrobu. Uviděl tam ležet lněná plátna, ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě. Potom vešel dovnitř i ten druhý učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil. Dosud totiž nevěděli, že podle Písma musí vstát z mrtvých. Oba učedníci se pak vrátili domů. Ale Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde předtím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. Otázali se Marie: „Proč pláčeš?“ Odpověděla jim: „Ondnesli mého Pána a nevím, kam ho položili.“ Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“ Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky „Rabbuni“, to znamená ‚Mistře‘. Ježíš jí řekl: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupují k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.“ Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem Pána a toto mi řekl.“

Uvěřit jako Jan

Ve Skutcích nám Petr sděluje své přesvědčení a víru: „Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé. To je ta zvěst, kterou Bůh poslal synům izraelským, když vyhlásil pokoj v Ježíši Kristu. On je Pánem všech“. Pochopil, že v Ježíši přinesl Bůh záchranu a naději všem lidem, kteří v Ježíše kdy uvěří. To nás vede položit si naléhavě otázku: jak silně věřím, že Ježíš byl vzkříšen? Nebo si myslíme, že nás učí morálce, abychom vylepšovali vztahy ve světě, ale po smrti je konec?

O Velikonocích si chceme odpočinout od práce, shonu, vysílení, od složitostí života. Letos máme dokonce poprvé o den více volna. Jsou Velikonoce, ale mnozí křesťané nezmění svůj rytmus a jdou do kostela jen v neděli, nebo také vůbec ne. Takových členů máme v církvi i v naší náboženské obci nejvíc. Odjíždí se do přírody, na chalupy, na venkov. Opouští se město, potřebujeme odpočinek, potřebujeme pobyt v přírodě. Jenže Velikonoce jsou možností najít jiný odpočinek, společně prožít

se sestrami a bratřími události, které Ježíš prožil před více jak 2 000 lety a které posilují, prohlubují víru a někdy ji zásadně proměňují. Kdy jindy si přečteme nebo vyslechneme dlouhý souvislý text z evangelií a necháme ho na sebe působit, přemýšlíme o něm, nad ním se modlíme. Velikonoční texty jsou pro naši víru, spásu zcela zásadní.

Marie přišla k hrobu plakat nad zemřelým. Petr a Jan vstoupili jeden po druhém do hrobu a to, co viděli, ovlivnilo každého jinak: Jan uvěřil, Petr nikoli. Jan byl ten, který Ježíše miloval. To je předpoklad pro uvěření v Ježíšovo vzkříšení. Ježíš Janovi svěřuje pod křížem svou matku, spoléhal na Janovu lásku. Ano, bez lásky k Ježíšovi a lidem je vzkříšení abstraktní nepochopitelná událost, nerozluštitelná záhada. Avšak láska k Ježíšovi, vcítění do jeho lidského utrpení, dovoluje (umožňuje) nám zachycovat smysl jeho utrpení a vítězství nad smrtí. Proto můžeme přijímat s pokorou a nadějí trápení a smrt našich blízkých i zcela neznámých lidí (obětí posledních atentátů v Bruselu). Máme přinejmenším tušení, snad pevnou víru, že s Ježíšem mohou být vzkříšeni. Že jejich smrt není beze smyslu a bez naděje, i když my smysl nechápeme. Dokonce i naše vlastní trápení můžeme vnímat v lásce k Ježíšovi jako milost. Můžeme se podílet na nesení utrpení, které on nejprve snesl za nás.

Velikonoce, čím je chceme letos ozvláštnit? Nejsme velkého počtu, ale Pán Bůh s námi jistě má své plány. Hledejme, které to jsou. Pro mě osobně, pro každou a každého z nás, ale také jako sbor Kristův, jeho lid. Zkoumejme v modlitbách doma i tady, jestli úkol v Modřanech je Božím plánem – zkusit opravit dům náboženské obce tak, aby přinášel užitek i druhým. Jako jsme společně prosili o zdar, když se stavěl Maják, jsou modlitby každého z nás a také ty společné zásadní. Bez jistoty, že Pán Bůh je s námi, budeme usilovat zbytečně, což jistě nechceme. Kéž nás letošní Velikonoce nastartují správným směrem.